

ŠEIMYNA

NR. 155
JĖZAUS KRISTAUS
KANČIOS (VERBŲ)
SEKMADIENIS
2025 04 13

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Sveikiname Jus, sulaukusius didžios Velykų šventės! Švęskime kartu mūsų Šventę!

Mūsų gyvenime ne tiek jau ir daug šventiškų pajautimų ar vertinamų dalykų... Nors kiekviena diena ir akimirka yra nesuvokiamos vertės! Tik nesugebame to vertinti dabar... Tik tų akimirkų ar dienų dėka (gal net - ačiū Dievui - kančios metu), - mūsų gyvenime ir širdyse suspindi šviesa, artumas, pagarba, tiesa, gerumas kitam, vienybė, laisvė, gyvenimo pajautimas...

Ir jei apvalysime gyvenimą nuo visų apnašų, liks tik tos pajuntamos tikros tiesos. Tai, kas padeda būti ir gyventi būnant žmonėmis. Ir bet kokios, atrodytų, painiausios aplinkybės, galų gale išsprendžiamos, jei tik GYVENAME.

Todėl bet kokią, net pačią sudėtingiausią situaciją, mes galime suprasti gana greitai - tiesiog reikia ją pamatyti tokią, kokia ji yra. Pažvelgti tiesiai ir sąžiningai į tai, kas vyksta su mumis - vyksta dėl kažkokių didingų priežasčių ar neišvengiamų ir reikalingų mums dovanų. Ne viskas, kas nutinka mums gyvenime, gali padaryti mus stipresniais, - bet, kaip taisyklė, tai tikrai mus apdovanoja.

Ir, būkime sąžiningi - ne visada mums duodama tiek sunkumų, kiek mes galime išverti. Visos tos išmušančios iš pusiausvyros aplinkybės - stresai, baimė, netektys, skausmas, nusivylimas, išdavystės, neviltis... - kiekviena tokia realybė palieka neišdildomą skaudų pėdsaką mūsų širdyse.

Ir galiausiai tos gyvenimo "pamokos", iš kurių mes stengiamės pasimokinti ar įgauti patirties, neparuošia sekančiam smūgiui - mes visada sutrinkame, pasimetame ar jaučiamės bejėgiai prieš kiekvieną naują patirtį.

Bet..., juk iš tiesų mūsų gyvenime ne tiek jau daug pamatinių vertybių, tiesa?

Gyvename tik tokiomis, kurios mums padeda išreikšti savo žmogiškas savybes, kurti šviesią realybę visų gerovei, būti tikinčiu ir kartu su... Su kuo?

*"Kristus dėl mūsų tapo klusnus iki mirties,
iki kryžiaus mirties.
Todėl ir Dievas jį išaukštino
ir padovanojo jam vardą,
kilniausią iš visų vardų."*

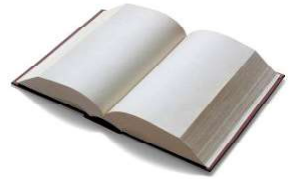
Fil 2, 8-9

ŠIO SEKMADIENIO MIŠŲ SKAITINIAI

Iz 50, 4-7; Ps 21, 8-9. 17-20. 23-24; Fil 2, 6-11

Psalmės atliepas

Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?

Evangelija pagal Luką (19, 28-40);

Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančia pagal Luką.

Jėzus visų priekyje leidosi į Jeruzalę. Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos, ties vadinamuoju Alyvų kalnu, jis pasiuntė du mokinius ir jiems pasakė: „Eikite į kaimą, kurį štai matote, ir, vos jėgę, rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar joks žmogus nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite. O jeigu kas paklaustų: 'Kam jį atriškate?', atsakykite: 'Jo reikia Viešpačiui'“.

Pasiųstieji nuėjo ir rado, kaip jiems buvo nurodyta. Atrišant asilaitį, savininkai klausė: „Kam atriškate asilaitį?“ Mokiniai atsakė: „Jo reikia Viešpačiui“. Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė savo apsiaustais ir užsodino Jėzų ant viršaus. Jam jojant, žmonės tiesė ant kelio drabužius. Besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visas mokinių būrys pradėjo džiaugsmingai ir skardžiai šlovinti Dievą už visus stebuklus, kuriuos jie buvo regėję.

Jie šaukė: „*Garbė karaliui, kuris ateina Viešpaties vardu!* Ramybė danguje, šlovė aukštybėse!“

Kai kurie fariziejai iš minios jam šaukė: „Mokytojaui, sudrausk savo mokinius!“ Jis atsakė jiems: „Sakau jums, jei šitie tylės – akmenys šauks!“

Evangelijos komentaras:

Šiandien liturgija sujungia karališką Kristaus triumfą ir Jį pažeminančią siaubingą kančią. Iš vienos pusės iškilmingas Jėzaus sutikimas, iš kitos pusės – tos pačios minios Jo pasmerkimas.

Paprastai sekmadieniais galima surasti bendrą temą, kaip raudona gija jungiančią visus skaitinius, o šiandien tai padaryti yra sunkiau. Tačiau būtent šiandien galime atrasti visame šventime save, savo gyvenimą. Pavyzdžiui, kasdienybėje esamą džiaugsmą ir kančią, viltį ir nusivylimus, smagumą ir skausmą... Visame tame yra ir pats Dievas. Visa tai yra Jo sudėtinė žmogaus ir Dievo istorijos dalis. Šis sekmadienis (Velykų šventimo pradžia) vadinamas *Kristaus Kančios* sekmadieniu. Kančia turi savo nepaprastą vertę: žmogus kančioje daug ką jau ir kitaip pamato, suprantą: savo dvasinę nei fizinę vertę.

Šiandien mūsų keliai galbūt sulinksta prieš Jėzaus kryžių ne dėl apeigų ar mūsų apgaulingo nusizeminimo, bet dėl to, kad galbūt esame sukręsti didžios Dievo meilės mums. Kryžiaus akivaizdoje, šį Dievo meilės pavyzdį pažinę, ne vienas žmogus paširpsta. Jėzus, Tikėjimo, Meilės ir Vilties vergas, tarnauja kiekvienam žmogui iki savęs atidavimo... Taip, mes, tikintieji, tikime šia dieviška Meile, kuri nesiskaito su žmogiška vertinimo sistema, ir mūsų tikėjimu ar netikėjimu tokia Dievo meile.

Pagalvokime ir apie kryžius, kuriuos mes ne tik Dievui paruošiame, bet ir kitiems žmonėms vis pastatome – aš, tu, visi mes. Kai nemylime ar nenorime priimti meilės, kai egoistiškai galvojame, jog esame pasaulio centras, o visi kiti, ir pats Dievas, yra niekas. Tada man norisi, kad Jo ir jų visų nebūtų, kad jie liktų ant savo kryžių. Tai mano išdidumo ir puikybės pagaminti kryžiai, kuriais pagaminu jiems, kitiems, kurie nėra tokie kaip aš. Man nepatinka, kai mane kiti kala prie kryžiaus, tada pasirenku pabėgimą, abejingumą.

Kodėl taip yra? Todėl kad pasauliui labiau patiko plėšiko Barabo kaimynystė nei Jėzaus svečiavimasis. Barabo paleidimas yra viena iš didžiausių žmonijos tragedijos priežasčių: paleistas į laisvę blogis atneša dar daugiau kančių. Jei iki Jėzaus žmonija ir buvo suskilusi, tai po Kryžiaus įvyko vis vyksta esminis pasidalijimas – kas už Dievo karalystę, o kas prieš. Vieniems Kristaus kryžius tapo papiktinimu ir kvailyste, kitiems – didžiosios vilties ženklu.

Verbų sekmadienis yra mūsų tikėjimo mitingas ir žmogaus gyvenimo dramatiškoji diena, į kurią atėjome kupini vilčių, jog mes ir mūsų gyvenimas galbūt taps geresni.

Atleidimo didybė ir trapumas

Man įspūdį paliko pasakojimas apie vienuolę mistikę, kuri norėjo pradėti naują veiklą, tačiau jos dvasios tėvas buvo labai priešiškas nusiteikęs. Vienuolė taip primygtinai reikalavo, kad galų gale susierzinęs dvasininkas jai tarė: „Paprasyk Jėzaus, kad tau pasakytų vieną iš mano senų nuodėmių.“ Iš tiesų kunigas buvo drąsus! Jis nebijojo, kad seseriai, patiriančiai Jėzaus apreiškimus, bus atskleista kokia nors jo jaunystės yda!

Sesuo pakluso ir per pirmąjį pasikalbėjimą su Viešpačiu išgirdo šiuos Jo guodžiančius žodžius: „Ak, aš žinau, ko jis tavęs prašė... Bet aš to neprisimenu. Kai atleista, tai atleista. Tad pasakyk tėvui, kad, būdamas jaunas ir uolus, iš meilės man Jis savo širdy išraižė monogramą IHS.“ Nuodėmė buvo užmiršta, o meilė – ne...

O kaip sekasi Jėzui su atleidimu?

Evangelijose atleidimo klausimas irgi labai aktualus. Jėzus ne kartą apie tai kalba arba liudija galingais veiksmais: „Kaip jis drįsta taip kalbėti? Juk jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!“ (Mk 2, 7). Viena vertus, Jėzus atrodo labai reiklus ir net rūstus, pavyzdžiui, matydamas šventyklą esant paverstą turgumi arba kietos širdies, veidmainiškai besielgiančius fariziejus ir t. t. Tai – pyktis dėl netiesos, neteisingumo, tai ir yra lyg skausmo, pažeidžiamumo išraiška. Taigi Jėzui irgi tinka popiežiaus Pranciškaus pasakymas: „Tikrasis susitaikymas, toli gražu ne bėgimas nuo konflikto, atvirkščiai, vyksta per konfliktą dialogu“ („Fratelli tutti“, Nr. 244).

Tačiau skaitant porą kitų Evangelijų ištraukų mus gali apimti išgąstis, įsivaizduojant, kad Jėzus mūsų atleidimą sieja su dieviškuoju atleidimu, tarsi sąlygotų mūsų atleidimo gavimą po to, kai pirmi atleisime. Jau minėjau „Tėve mūsų“ maldą (Mt 6), bet dar yra beširdžio skolininko palyginimas (Mt 18), kuriame nuskamba šie griežti Jėzaus žodžiai: „Jei jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas danguje neatleis jūsų nusizengimų“ (Mk 11, 26).

Pamoksle ant kalno Jėzus irgi mums kelia be galo aukštus tikslus: „Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną (Mt 5, 23–24). Ir toliau: „O aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus“ (Mt 5, 43).

Tai – reiklūs žodžiai, kurie gali kelti nepakeliamą kaltės jausmą. Ką man daryti, jei, pavyzdžiui, nemoku atleisti, jei man reikia laiko, jei skriauda kasdienybėje dar nepaleidžia ir mane sleigia? Ar turėsiu pasislėpti nuo Dievo veido, kol atleidimą sugebėsiu įrodyti Galingajam?

Ne, tai būtų priešų pinklės, mane atitolinančios nuo malonės šaltinio... Tiesiog Jėzaus įspėjimai man labiau primena atleidimo horizontą – negaliu tenkintis įsivėidusiojo ar teisiojo pozicija. Mano supratimu, minimi tekstai labiau rodo, kad neatleidimas visų pirma pačiam neatleidusiam sukelia pragarą ir mirtį. Tad verčiau ieškoti ramybės kelių...

Griežti žodžiai, lydimi švelnaus elgesio

Kita vertus, atkreipkime dėmesį, kad minėti Jėzaus grėsmingi žodžiai – supami besąlygiško atleidimo. Tas, kuris kalba, yra romus ir nuolankios širdies. Mat nuo krikšto iki kryžiaus Jėzus yra tas, kuris naikina pasaulio nuodėmės, sau prisiimdamas nusidėjėlio vietą. Toks Jo elgesys lieka visiškai nesuprastas nei Jono Krikštytojo, nei fariziejų.

Tarp Krikšto ir kryžiaus Jėzaus kasdienybėje atleidimas taip pat randa kelių. Pavyzdžiui, kai Jėzus pasitinka paralyžiuotąjį, jo nieko neklausia, bet teigia: „Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės“ (Mk 2, 5). Taip pat nesmerkia nei svetimavusios moters (Jn 8), nei Jo kojas numazgojusios (Lk 7) ar besigailinčio nusikaltėlio ant kryžiaus (Lk 23). Jis tik skelbia atleidimą bei gailestingumą ir niekuomet nesiteirauja, ar šie yra tikrai yra atleidę visiems savo kaltininkams ir pan. Kitaip tariant, Jėzaus elgesys nerodo to, ko mes baiminamės, kad mums bus atleista tik tada, kai patys atleisime.

VERBŲ SEKMADIENIS

Velykų šventės šventimas visada prasideda Verbų sekmadieniu (Jėzaus Kristaus kančios), kurį švenčiame šiandien, taip pat dar vadinamu ir Palmių sekmadieniu.

Verbų sekmadieniu švenčiamas Jėzaus atvykimas į Jeruzalę. Naujajame Testamente aprašyta, kaip Jėzų pasitikantys žmonės kelią nuklojo drobėmis ir palmių šakomis.

Iš to kilo šis pavadinimas – Palmių sekmadienis, dėl to ir naudojame žalias šakeles.

Mūsų kraštuose šiuo simboliu tapo verbos, kurias pasiruošiamė iš žalių šakelių, kurios mums asmeniškai primena dalyvavimą Jėzaus sutikime. Jungdamiesi prie minios šūkšnio „Osana“ (išvertus į lietuvių k.: „Išgelbėk mus!“), krikščionys šaukiasi Gelbėtojo. Eidami kartu su Juo, žmonės įeina į bažnyčią, kur ir įvyksta susitikimas su Jėzumi. Todėl ši procesija yra ir didelės vilties išraiška, ilgesingo ieškojimo, laukimo ir susitikimo su pačiu Dievu liudijimas.

Verbų sekmadienis turi dvi šventimo ašis: procesija su verbų šakelėmis ir skaitymas visos Kristaus kančios istorijos, kuri mus įveda į Velykinį šventimą.

VELYKŲ ŠVENTINĖS SAVAITĖS (DIDŽIOSIOS) ŠVENTIMAS

Velykų savaitė (visos Velykų savaitės dienos) mums, krikščionims, yra pačios ypatingiausios, iškilmingiausios, tiesiog pagrindinės visų metų ir visų švenčių dienos, tai mūsų krikščioniško tikėjimo pamatas. Jei ne šie įvykiai, kuriuos šioje Velykų savaitėje švenčiame, - tai tikėjimas Dievu ir krikščioniškas gyvenimas yra visiškai beprasmiai.

Švenčiame Velykų šventę! Pajuskime bendrumą su Dievu, vieni su kitais ir švęskime tai!

Šlienavos bažnyčioje:

- Didysis Ketvirtadienis. Paskutinės vakariinės Eucharistija - 18 val.
- Didysis Penktadienis. Jėzaus Kančios apeigos, Kryžiaus liturgija - 18 val.
- Didysis Šeštadienis. Velykų vigilija - 21 val.
- Didysis Sekmadienis. Prisikėlimo Eucharistija - 8 val.

Viršužiglio bažnyčioje:

- Velykų, Prisikėlimo Eucharistija - 11 val.

P. S.: Didžiojo Šeštadienio, Velykų vigilijai, (taip pat Viršužiglio bažnyčioje Prisikėlimo Eucharistijos šventimui, 11 val.) Krikšto pažadų atnaujinimui atsineškite žvakes. Labiausiai tiktų (jeigu turite) Krikšto žvakę. Neturintys savo žvakės, ją gausite bažnyčioje.

Velykų šventimas tebūna mums krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo atnaujinimas.

Dėkojame visiems žmonėms, kurie rūpinatės, remiate, darbuojatės dėl mūsų visų! Kiekvienas mes stengiamės ir auginame tai, kas mums padeda būti bendrume – Šeimyna!

Dėkojame visiems dirbantiems žmonėms bei paskiriantiems mūsų bažnyčioms savo 1,2 % GPM. Mūsų bažnyčios turi ir NVO statusą. Ačiū Jums už paramą ir tokiu būdu!

➡ Jėzus turbūt turi vilties, kad žmogus, kuriam atleista, atlaidesnis pasirodys ir savo katininkams. Todėl beširdžio skolininko palyginimo pabaiga tokia griežta: „Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui“ (Mt 18, 34–35).

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.